

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.045/2021/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Nádasdy József ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes** (felperes címe) felperesnek a dr. Héri Barbara kamarai jogi előadó által képviselt **Készenléti Rendőrség** (alperes címe) alperes ellen illetményrel kapcsolatos szolgálati jogviszonyból származó igény iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.M.928/2019/19. számú végzésével kijavított 12. sorszámú ítélete ellen az alperes 14. sorszámán és a felperes 15. sorszámán benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyja.

A felek a másodfokú eljárással felmerült perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Fővárosi Törvényszék 8.Kf.650.138/2019/4. számú végzése alapján megismételt eljárásban az 57.M.928/2019/12. szám alatt meghozott és a 19. sorszámú végzéssel kijavított ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2015. július 1. napjától 2017. október 17. napjáig terjedő időre illetménykülönbözet címén 4.083.424 forintot, túlmunka díjazásának különbözete címén 261.456 Ft-ot és késedelmi kamatait, továbbá 272.400 Ft perköltséget, ezt

meghaladóan a keresetet elutasította. Akként rendelkezett, hogy az eljárás illetékét az állam viseli.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes átszervezést követően 2002. január 1-i hatállyal került a M.H.től az ORFK K.Ő.ének állományába, majd ezen szervezetnek az alpereshez történő integrációjával 2012. július 1-től tartozott az alperes állományába. A szolgálat érdekében a felperes kinevezése az alperes G.I.M. osztály R.T. alosztály Alosztály szolgálati helyén műmester beosztás rendőrszáslós rendfokozat feladat ellátására módosult. 2014 júliusában az osztályon dolgozó F. főelőadó távozása miatt az osztályvezető és az alosztályvezető felkérte a felperest ezen feladatok ellátására. Erre figyelemmel 2014. augusztus 1-i hatállyal a 123. számú paranccsal a felperes kinevezést kapott segédelőadó beosztás, rendőrszáslós rendfokozat, F. feladatkör ellátására, és ezzel egyidejűleg megbízást is kapott kiemelt főelőadói beosztás ellátására. Ezen időponttól a felperes megbízással teljes munkaidőben kizárólag a kiemelt főelőadói beosztást látta el, egyéb munkaköri feladatait nem kellett elvégezni és a megbízás alapján 30%-os megbízási díjban részesült. A felperes a kiemelt főelőadói munkakörre szóló 2014. július 8-ára keltezett munkaköri leírást is átvett. 2014. augusztus 16-tól az alperes módosította a felperes kinevezését és műmester (fegyver, vegyvédelmi) beosztás F. feladatkör ellátására nevezte ki.

[3] 2015. június 30-i hatállyal az alperes a megbízást megszüntette, majd a 123. számú paranccsal megállapította, hogy a felperes beosztása 2015. július 1-től fegyvermester, egyben besorolta a tiszti besorolási osztály C kategóriájának 6. fizetési fokozatába. Ezt az intézkedést a felperes 2015. július 20-án kelt szolgálati panaszában megtámadta. A panasz elbírálásának határidejét az alperes gazdasági igazgatója 2015. október 3-ra módosította, majd 2015. október 2-án arról tájékoztatta a felperest, hogy a panaszt tartalma alapján kérelemként bírálja el.

[4] Ezt követően 2015. november 6-án a felperes felettese, M.B.G. osztályvezető megkereséssel fordult az alperes G.I.K. és Ü.F.M. Osztályához azzal a tartalommal, hogy a felperes 2014. augusztus 1-től a kiemelt F. főelőadói beosztást maradéktalanul ellátja, a szakterületre vonatkozó F. szakképesítéssel és felsőfokú polgári képesítéssel rendelkezik. Javasolta a felperes kiemelt F. főelőadóvá való kinevezését azzal, hogy részére teljesítési határidőt tűzzenek ki a szakképzettség megszerzésére.

[5] 2016. március 12-én a felperes a jogi képviselője útján szolgálati panasszal élt, melynek az alperes M.Ü. Igazgatósága a 2016. április 20-án kelt határozatában a 123. számú állományparancsban megállapított beosztás megnevezése és a besorolás állománycsoporti meghatározása körében helyt adott, ezt meghaladóan a panaszt elutasította és felterjesztette az alperes parancsnokához. Az alperes parancsnoka a 2016. április 27-én kelt határozatában a panasznak a beosztás megnevezése és a besorolás állománycsoporti meghatározása tekintetében helyt adott, egyebekben elutasította.

[6] Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 114. § (1)-(7) bekezdésére, 115. § (1) és (2) bekezdésére, 128. § (1) és (2) bekezdésére, 155. § (1)-(2) bekezdésére, 268. § (1) bekezdésére, 270. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 1. számú mellékletére alapított döntésével a kereseti kérelmet részben találta megalapozottnak. Mindenekelőtt rögzítette, hogy a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság végzésében rögzítettekre volt figyelemmel, így a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy 2017. október 17-től, azaz az új munkaköri leírásának átvételétől továbbra is kiemelt főelőadói feladatokat látott el, megjelölve az ilyenek minősülő feladatokat, annak egyéb feladataihoz való arányát, vagy azt, hogy kizárólagosan csak ilyen típusú feladatokat látott el. Rögzítette továbbá, hogy az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a megbízás megszűnését követően, vagyis 2015. július 1-től az új munkaköri leírás közléséig, azaz 2017. október 17-ig nem látott el kiemelt főelőadói feladatokat.

[7] A megismételt eljárásban a felek kérelmére figyelembe vette a megelőző eljárásban tett előadásait és az ott beszerzett bizonyítékokat, illetve kiegészítette a bizonyítási eljárást a felperes közvetlen felettesének E.Z. alosztályvezetőnek (aki ezt a pozíciót 2016. december 1. napjától töltötte be) és tanú3 Humánigazgatási Szolgálat vezetőjének tanúkénti meghallgatásával. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tudta élesen elkülöníteni és meghatározni a segédelőadói és kiemelt főelőadói feladatokat, holott a jogszabályi rendelkezések értelmében a munkáltatónak a feladatok kiosztása, illetőleg megváltoztatása során oly módon kell eljárnia, hogy a beosztáshoz kapcsolódó feladatokat egyértelműen meg kell határoznia. Ez alapján kell döntenie a beosztásról és mindezt a személyi elbeszélgetés, a kinevezés, valamint a munkaköri leírás formájában közölni is kell és ezt követően a munkaköri leírásban meghatározottak szerint kell elvégeznie a foglalkoztatottnak a feladatokat. A perben nem volt vitatott, hogy a megbízással egyidejűleg közölt új munkaköri leírás 2017. október 17-ig változatlan volt, ahogy a felperes beosztása is. M.B.G. és tanú2, valamint E.Z. tanúk vallomásainak egybevetéséből – akik a feladatkiosztásra jogosultak voltak a perbeli időszakban – azt állapította meg, hogy a felperes részére 2016. november 30-ig egyértelműen kiemelt főelőadói feladatok kerültek kijelölésre. Az a körülmény, hogy felperes közvetlen felettese – E.Z. – nem adott a felperes számára esetlegesen vitathatóan – értelmezése szerint nehezebb - kiemelt főelőadói feladatnak minősülő feladatokat, annyit jelentett, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban foglaltakhoz képest a felperest egy szűkebb feladatkörben foglalkoztatta. Mindebből azonban az is következett, hogy elvi lehetősége fennállt annak, hogy a felperes bármikor kiemelt főelőadói feladatokat kapjon.

[8] Nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy 2018. október 31-ig, amíg vissza nem tért a fegyverműhelybe, vagyis a megbízás előtti időszakban ellátott feladataihoz, addig a vagyonynyilatkozat-tételi kötelezettsége és E.Z. alosztályvezetőisége idején alkalmazott bűjtatott feladatkiosztás a kiemelt főelőadói feladatok teljeskörű ellátását igazolná. A vagyonynyilatkozat-tételi kötelezettség körében megállapította, hogy az nem a beosztás, hanem a feladat jellegétől függött és érintette segédelőadói beosztást is. A bűjtatott feladatkiosztás tekintetében pedig E.Z. és tanú3 tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes kizárólag iránymutatást adott az új ügyintézőnek a feladat elkezdéséhez, aki

még nem rendelkezett kellő ismerettel és helyismerettel, de ez sem jelenti a kiemelt főelőadói feladatok elvégzését.

[9] Abból a tényből azonban, hogy a felperes 2017. október 17-én új segédelőadói feladatokat tartalmazó munkaköri leírást kapott, arra a következtetésre jutott, hogy ezen időponttól a felperes esetében az elvi lehetőség sem állt fenn arra nézve, hogy a munkáltató kiemelt főelőadói feladatokat osszon rá. Ezért 2017. október 17-ig marasztalta az alperes az illetménykülönbözeten. Rámutatott, hogy az összecszerűség körében megalapozatlan volt az alperes hivatkozása a korábban helyettesítési díjként megállapított 30%-os illetménykülönbözetre való felperesi jogosultságra a kereseti kérelem megalapozottsága esetére. A megbízási szerződés ugyanis a felek megállapodásán alapult, ilyet pedig a perbeli időszakban nem kötöttek a felek a vitatott feladat ellátásra. Mindezek okán akként határozott, hogy a felperes a kiemelt főelőadói besorolás szerinti illetményre jogosult a 2015. július 1. és 2017. október 17. közötti időszakban, így a részére ténylegesen kifizetett, besorolása szerinti segédelőadói illetmény és a kiemelt főelőadói illetmény közötti különbözetre megalapozottan tarthat igényt.

[10] A túlmunka díjazásának különbözetére vonatkozó kereseti kérelem kapcsán megállapította, hogy az igény az alperes által elismert túlmunkák időtartamára vonatkozott, amelynek ellenértékét az alperes segédelőadói illetmény alapján számította ki. A fentiek alapján 2017. október 17-ig a magasabb, összegű, kiemelt főelőadói illetmény alapulvételével kellett volna az alperesnek a túlmunka díjazását teljesíteni a felperes részére, így a különbözeti iránti igény szintén megalapozott, míg az ezt meghaladó időszakra eső kereseti kérelmet elutasította.

[11] A 6.198.614 forint pertárgyérték alapul vételével a felperes 60%-os pernyertességére figyelemmel kötelezte az alperest a pernyertesség-pervesztesség aránya szerint számított perköltség viselésére. A felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága, valamint az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdése szerint megillető személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt illeték állam általi viseléséről rendelkezett.

Az alperes fellebbezése

[12] Az ítélet elleni fellebbezésében az alperes elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan annak megváltoztatását kérte oly módon, hogy a kereseti kérelemnek legfeljebb 2015. július 1. és 2016. november 30. napja közötti időszakra adjon helyt a másodfokú bíróság az illetménykülönbözeti és túlmunkadíjazási különbözeti címén, egyben perköltségigényt is bejelentett.

[13] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság részben helytállóan állapította meg a tényállást, ugyanakkor részben téves és megalapozatlan jogi következtetéseket vont le. Hangsúlyozta, hogy a felperes a megismételt eljárására irányadó, őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tett arra vonatkozó érdemi nyilatkozatot és nem is bizonyította, hogy mely általa elvégzett feladatok minősülnek kiemelt főelőadói munkakörbe tartozónak. Ellenben a segédelőadói feladatok meghatározását tartalmazó új munkaköri leírásból az következik, hogy a felperes 2017. október 17. és 2018. október 31. közötti időszakra a túlóra és illetménykülönbözetre kétséget kizáróan nem jogosult.

[14] Teljeskörűen fenntartva az elsőfokú eljárás során előadott nyilatkozatait rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság feltételezésekre alapított döntése – miszerint 2016. november 30. napjától fennállt annak az elvi lehetősége, hogy a felperesre bármikor kiemelt főelőadói feladatot szabjon a munkáltató – nem lehet megalapozott. A perben több tanú (M.B.G., tanú2 és E.Z.) által előadottakból is arra lehet következtetni, hogy a felperes 2016. november 30-át követően nem végzett kiemelt főelőadói feladatokat. Kiemelte, hogy E.Z. egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy alosztályvezetői feladatokkal történő megbízását követően – azaz 2016. december 1-től – nem osztott ki a felperesre kiemelt főelőadói munkakörhöz tartozó ügyet. Azt is hangsúlyozta, hogy a felperes részére az alosztályvezető határozta meg a ténylegesen végrehajtandó feladatokat. Mindezek okán legkésőbb 2016. december 1-jét követően a felperes kizárólag segédelőadói beosztásának megfelelő feladatokat látott el. Ezen túlmenően kiemelte, hogy nyomatékosan azt kell mérlegelni a per eldöntésénél, hogy a felperes – esetlegesen a hatályos munkaköri leírásától eltérően – ténylegesen milyen feladatokat látott el, e körben a felperes feletteseinek nyilatkozatai a relevánsak.

A felperes fellebbezése

[15] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes annak megváltoztatásával a 2017. október 18. és 2018. október 31. közötti időszakra is kérte az alperes kereset szerinti marasztalását, így további 1.751.554 forint illetménykülönbözet és további 102.180 forint túlmunka díjazás különbözete, valamint kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[16] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy 2017. október 17-én segédelőadói feladatokat tartalmazó munkaköri leírást kapott, amelyre egyébként megjegyzésként rávezette, hogy az továbbra is főelőadói munkaköri feladatokat fogalmaz meg. Az alperes kinevezését csak 2018. november 1. napjával módosította és amikor is visszahelyezte eredeti beosztásába, mindebből az is következik, hogy ha az új munkaköri leírás kiadásával 2017. október 17-e után nem főelőadóként kívánta volna foglalkoztatni munkáltatója, akkor kinevezését is módosította volna. Hangsúlyozta, hogy a segédelőadói és a főelőadói munkaköröket a H. Osztály vezetője és az alosztályvezetője sem tudta megkülönböztetni, E.Z. kérdésre sem tudott olyan főelőadói feladatokat felsorolni, melyeket nem bízott rá. Ezek okán teljesen életszerű, hogy ő maga sem tudta megjelölni a főelőadói és a segédelőadói feladatokat a bizonyítási eljárás során és annak van relevanciája, hogy a feladatkiadás a munkáltató kötelezettsége volt.

[17] Hangsúlyozottan utalt a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 1. és 2. számú mellékletére, amely tartalmazza az alperes szolgálati beosztásait, a munkaköri kategóriákat, a besorolásához szükséges munkakör értékelés-végrehajtásának módszertanát és eljárási rendjét. Mindezekből következik, hogy a beosztás létrehozásakor a ténylegesen ellátandó feladatokat előre meg kellett határozni a munkáltatónak, elvégezve a munkakör elemzését és értékelését. Ezért a részére létrehozott főelőadói munkakört – amelyhez valós feladatmeghatározás tartozott - utólag, egy segédelőadói munkakörre vonatkozó munkaköri leírás átadásával az alperes jogszerűen már nem módosíthatta, az nem felelt meg a vonatkozó BM rendeletnek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[18] A fellebbezések nem alaposak.

[19] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal tartotta szükségesnek kiegészíteni.

[20] Az alperes 2017. október 17-én adta át a felperes részére a 29022/52202-54/2017.ált. számú munkaköri leírást, amely szerint a felperes munkaköre segédelőadó, és beosztási helyként a M.Ü. Igazgatóság, M. Osztály, F.V. Alosztálya, a munkakör betöltésének kezdeteként 2012. július 1. napja került megjelölésre. Ezen okiratra a felperes megjegyzésként rávezette, hogy nem felel meg a valóságnak a beosztás betöltésének kezdetére és a képesítési követelményre (8. pont) vonatkozó megállapítás. Továbbá rögzítette a 48. ponthoz, hogy a végzettségnek megfelelő (állami felsőfok) feladatok végrehajtását írja elő, ami nem segédelőadói szint és a szakismereti igény általános segédelőadó részére történő előírását is vitatta a megjegyzésében.

[21] A felperes 2018. november 1-től visszakerült korábbi szolgálati helyére a F. Műhelybe.

[22] A másodfokú bíróság az így kiegészített tényállást tekintette ítélezése alapjául és a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a releváns tényállást részben hiányosan, de túlnyomórészt helyesen tárta fel, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta és a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően értékelte, és helytálló következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott.

[23] A fellebbezések kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

[24] A perbeli időszakban a felperes két munkaköri leírással rendelkezett, a 2014. július 8-án kelt kiemelt főelőadói munkakörre és a 2017. október 17-én átadott segédelőadói munkakörre nevesítetten. A munkaköri leírásban a munkáltató a foglalkoztatott által ellátandó feladatok összességét határozza meg. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a korábbi bizonyítási eljárás kiegészítése alapján a tanúk vallomását egyenként és összességükben értékelte és összevetette az okirati bizonyítékokkal, valamint a felek nyilatkozataival. Így helyesen jutott arra a megállapításra, hogy 2017. október 17-ig az alperes kiemelt főelőadói feladatokban kívánta foglalkoztatni a felperest, illetve ennek a lehetőségét megtartotta egészen az új munkaköri leírás átadásáig. Az alperes azon perbeli állítását, miszerint a felperes a megbízás lejárta után, azaz 2015. július 1-től már kiemelt főelőadói feladatokat nem látott el, M.B.G. feljegyzései, illetve tanúvallomása és tanú2 tanúvallomása egyértelműen cáfolták. Ugyan E.Z. alosztályvezető, mint közvetlen felettes úgy nyilatkozott, hogy 2016. december 1-től, alosztályvezetői megbízásától kezdődően felperes részére nem kívánt olyan feladatot adni, amely kiemelt főelőadói feladatnak minősült, tudva azt, hogy vitás kérdések kapcsán e körben már munkaügyi per van folyamatban és a későbbiekben esetlegesen felmerülő problémákat kívánta elkerülni, azonban ennek a körülménynek az értékelését helyesen végezte el az elsőfokú bíróság.

[25] Így osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon érvelését, hogy az alperes ezen eljárásával a munkaköri leírás módosításának hiányában megalapozottan nem támasztotta alá azt, hogy a felperes kiemelt főelőadói feladatok ellátására nem volt jogosult. Az alosztályvezető pedig tanúvallomásában maga is elmondta, hogy 2017-ben az osztályvezető utasítására került sor a munkaköri leírások aktualizálására és noha a felperes új munkaköri leírását a munkáltató 2017. júliusában elkészítette, az csak október 17-én, a közléssel hatályosult a felperessel szemben. Ettől kezdődően állapítható meg az, hogy a munkáltató igazoltan nem kiemelt főelőadói feladatokat kívánt elláttatni a felperessel, ezért az alperesi fellebbezéssel ellentétben az elsőfokú döntés nem feltételezésen alapul.

[26] 2017. október 17-től az új munkaköri leírás átadásától kezdődően a felperes munkaköri feladataiként a segédelőadói feladatokat határozta meg az alperes és az abban foglaltak kapcsán a felperesi érveléssel szemben E.Z. alosztályvezető tanúként egyértelműen nyilatkozott, hogy nem minősülnek kiemelt főelőadói feladatoknak. Önmagában a segédelőadói és kiemelt főelőadói munkaköri leírásban szereplő azon általános megfogalmazás, hogy a munkakört betöltő a végzettségének megfelelő, de a munkaköri leírásban nem rögzített, azonban a munkavégzés során jelentkező feladatot az előjáró utasítására köteles végrehajtani, a két munkakör azonosságát nem eredményezi. A munkaköri leíráshoz fűzött felperesi megjegyzésekből sem következik az, hogy a felperes feladatai az átadott munkaköri leírás ellenére kiemelt főelőadói feladatok maradtak volna, a Hszt. és a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet alapján a szolgálati beosztás módosulásához kapcsolódó aktusok (személyi beszélgetés, átadás-átvételi jegyzőkönyv hiányára való utalás, az egyéb formai, eljárási hiányosságok a kereseti kérelem megalapozottságát érdemben nem támasztják alá.

[27] Ezen túlmenően arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a képernyő előtti munkavégzés megjelölése szintén nem jelenti azt, hogy kiemelt főelőadói feladatokat teljesít az adott munkakör betöltője, és segédelőadó irodai munkát nem végezhet, így a felperes a segédelőadói munkaköri leírásában rögzítettektől eltérő feladatellátást sikerrel nem tudta bizonyítani.

[28] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogszabályi hivatkozását mindösszesen a Hszt. 71. § (4) bekezdésével egészíti ki, mely rendelkezésre a felperes is hivatkozott kereseti kérelme jogalapjául. Ennek értelmében, ha a megbízott személyt az eredeti szolgálati beosztás ellátása alól mentesítették, részére a megbízással betöltött szolgálati beosztás figyelembevételével megállapított illetmény jár, amely nem lehet kevesebb az eredeti illetményénél. A kiemelt előadói feladatok ellátására szóló megbízás - okirat hiányában is – és az ennek megfelelő feladatteljesítés a fentebb megjelölt időpontig megállapítható volt. Így az elsőfokú ítéletben megjelöltek szerint a felperest az illetménykülönbözet és a magasabb illetményen alapuló túlmunka díjazáshoz kapcsolódó különbözet megilleti.

[29] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az érdemben helyes elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[30] A felek eredménytelen fellebbezése folytán a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felek a másodfokú eljárással felmerült költségeik viselésére maguk kötelesek.

[31] A megismételt eljárásban az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján illeték nem merült fel, így arról mellőzte a határozathozatalt a másodfokú bíróság.

[32] A másodfokú bíróság a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése alapján a fellebbezéseket tárgyaláson kívül bírálta el, a felek tárgyalás tartását nem kérték.

Budapest, 2021. június 15.

dr. Orosz Andrea s.k.
Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró